

Сніг

Григорій Чубай

Зодягнувшись у сні і недобрі повір'я
Про око людське відтанцюємо ми
В закономірних снігах на подвір'ї
Танок випадковостей сеї зими

І як в трубачів фанатичних музик
В часі гри проступають жили на лобі
Так яблунь гіляччя й гілляччя осик
Проступає крізь білість в незнаній подобі

Наростає мелодій розмірений біг
І бачу дарма готувавсь я ще з літа
Приручати сніги у години відлиг
І на них випадкові слова садовити

На верхів'ях акацій кущі омели
До небесного льоду примерзли зі споду
І в нетхненних заметах з хули та хвали
Розгубили свій дар і є царі зі сходу

Так пізно запізно назад повертати
Про око людське ось на се твоє
Підступають зі снігом вони до дитяти
А сніг розтає а сніг розтає